

**Sz. P. Mariusz Błaszczak MINISTER
OBRONY NARODOWEJ**

Wniosek do Ministra Obrony Narodowej o przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o nadanie pośmiertne awansu Julianowi Filipowiczowi na stopień generała dywizji za wybitne zasługi dla niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z ekshumacją zwłok oraz pogrzebem gen. bryg. Juliana Filipowicza. zaplanowanym na dzień 13 września 2018 r. w Otwocku, Rada Powiatu Otwockiego zwraca się z prośbą o wystąpienie do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o nadanie pośmiertnego awansu gen. Julianowi Filipowiczowi na stopień generała dywizji, oraz przekazanie go w czasie uroczystości pogrzebowych.

Uzasadnienie

Julian Filipowicz ps. „Pobóg”, „Róg”, „Kogan” (ur. 13 września 1895 we Lwowie, zm. 14 sierpnia 1945 w Otwocku) - generał brygady Wojska Polskiego, komendant Obszaru Kraków-Śląsk Związku Walki Zbrojnej od stycznia do lutego 1940 roku. komendant Okręgu Kraków Służby Zwycięstwu Polski i ZWZ od października 1939 roku do czerwca 1941 roku, inspektor Komendy Głównej ZWZ/AK w latach 1941-1944. Urodził się 13 września 1895 roku we Lwowie, w rodzinie Antoniego i Justyny z Derpowskich. Był bratem Pawła Piotra i Tadeusza Justyna, podpułkowników artylerii, zamordowanych w 1940 roku, w Charkowie

W 1913 roku ukończył naukę w szkole realnej we Lwowie, następnie student tamtejszej politechniki. Po wybuchu I wojny światowej wstąpił do Legionów Polskich (sierpień 1914-lipiec 1917), gdzie walczył w 1 pułku ułanów. Od 5 lutego do 31 marca 1917 roku był słuchaczem kawaleryjskiego kursu oficerskiego przy 1 pułku ułanów w Ostrołęce. Kurs ukończył z wynikiem bardzo dobrym. Posiadał wówczas stopień wachmistrza szefa. 23 lipca 1917 roku, po kryzysie przysięgowym, został członkiem Polskiego Korpusu Posiłkowego w Galicji.

We wrześniu tego samego roku został aresztowany pod zarzutem agitacji przez dwa miesiące przebywał w więzieniu w Przemyślu. Po zwolnieniu został wcielony do 8 pułku ułanów armii austriackiej, który stacjonował w Siedmiogrodzie. W czerwcu 1918 roku otrzymał urlop, wówczas zdezerterował i wstąpił do Polskiej Organizacji Wojskowej na Lubelszczyźnie.

W czasie pobytu we Lwowie w listopadzie 1918 r. wstąpił do oddziału kpt. Mieczysława Boruty-Spiechowicza, gdy tylko wybuchły walki polsko-ukraińskie. 15 listopada został awansowany do stopnia podporucznika. Od grudnia 1918 roku do maja 1919 r. służył w wywiadzie 4 pułku artylerii polowej na froncie ukraińskim. W czerwcu przeniesiony do 11 pułku ułanów Legionowych jako dowódca szwadronu w wojnie z bolszewikami. Już w październiku został skierowany do Oficerskiej Szkoły Jazdy, po ukończeniu której w kwietniu 1920 roku został instruktorem i łącznikiem przy ukraińskiej 6 Dywizji. W lipcu tego samego roku został awansowany do stopnia

porucznika. W sierpniu wrócił do macierzystego 11 pułku ułanów jako dowódca szwadronu.

Po zakończeniu wojny pozostał w 11 p. uł. na stanowisku dowódcy szwadronu. Od 15 sierpnia 1924 r. po awansie do stopnia majora, był dowódcą szkoły podoficerskiej w swoim pułku. W czasie przewrotu majowego skierował pułk w trybie alarmowym do Warszawy, gdzie wsparł oddziały Piłsudskiego. 23 maja 1927 roku został wyznaczony na stanowisko zastępcy dowódcy pułku.

W latach 1928-1930 był słuchaczem Wyższej Szkoły Wojennej w Warszawie. Z dniem 1 listopada 1930 roku, po ukończeniu kursu i uzyskaniu dyplomu naukowego oficera dyplomowanego, wyznaczony został na stanowisko dowódcy 7 pułku ułanów Lubelskich w Mińsku Mazowieckim. 4 lipca 1935 objął dowództwo 3 pułku strzelców konnych w Wołkowysku.

W czerwcu 1939 r. powierzono mu dowództwo Wołyńskiej Brygady Kawalerii w Równem. Poprowadził brygadę podczas kampanii wrześniowej, przechodząc szlak bojowy od Mokrej przez Warszawę aż po bitwę pod Tomaszowem Lubelskim. 23 września 1939 r. rozwiązał resztki swojej jednostki i w cywilnym ubraniu przedostał się do Warszawy, w której włączył się w działalność konspiracyjnej Służbie Zwycięstwu Polski (potem Związku Walki Zbrojnej).

Już na początku 1940 r. został aresztowany przez GESTAPO i osadzony w więzieniu na Pawiaku, z którego zbiegł 10 maja 1940 roku ukryty w ciężarówce wywożącej śmieci. Po ucieczce i rekonwalescencji stanął na czele Okręgu Krakowskiego którym dowodził do marca 1941 roku. Ponownie aresztowany i osadzony w więzieniu przy ul. Montelupich, gdzie był torturowany w czasie przesłuchań. Skatowany do nieprzytomności, został omyłkowo uznany za zmarłego i wywieziony do kostnicy, z której zbiegł po odzyskaniu przytomności. W czasie pobytu w więzieniu i podczas ucieczki nabawił się gruźlicy. Ewakuowany do Otwocka, gdzie został ulokowany w prywatnym pensjonacie w pobliżu sanatorium pulmonologicznego. W związku z brakiem możliwości powrotu do Krakowa, został mianowany dowódcą okręgu białostockiego AK. Z powodu ciężkiej choroby nie zdołał objąć nowego stanowiska, został urlopowany i przeniesiony do rezerwy osobowej. 15 sierpnia 1942 roku został awansowany do stopnia generała brygady na wniosek Komendanta Głównego AK.

Przed Powstaniem powołany do sztabu Komendy Głównej AK, nie dotarł z powodu wkroczenia Rosjan. Z powodu nabytych chorób rozwinął się u niego rak płuc. Zmarł 14 sierpnia 1945 roku w Otwocku na skutek krwotoku wywołanego nowotworem. Został pochowany na tutejszym cmentarzu parafialnym.

Z opinii służbowej: *Wybitny. Charakter silny i wypróbowany. Energiczny, z inicjatywą. o szybkiej decyzji. Wybitne zdolności dowódcze. Świetny żołnierz i zawołany kawalerzysta. Pracy sztabowej nie lubi.*

Ordery i odznaczenia:

- Krzyż Złoty Orderu Wojennego Virtuti Militari
- Krzyż Srebrny Orderu Wojennego Virtuti Militari
- Krzyż Niepodległości (1931)
- Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1937)
- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski
- Krzyż Walecznych - dwukrotnie
- Złoty Krzyż Zasługi

Źródło: https://pl.wikipedia.org/wiki/Julian_Filipowicz

Generała Juliana Filipowicza zaliczyć można do panteonu polskich bohaterów narodowych. Zwraca uwagę, że "jako żołnierz stanowił wzór męstwa, odwagi, niezłomnej wiary, że Rzeczpospolita i jej Mieszkańcy to najcenniejsze dobro, dla którego warto poświęcić życie".

Pośmiertny awans na wyższy stopień generalski stanowił będzie należną formę hołdu osobie i postawie gen. Filipowicza. Był on niezwykle walecznym żołnierzem, biorącym odpowiedzialność za swoich żołnierzy, jednocześnie nie wahającym się w czasie najwyższej próby kłaść swojego życia na ołtarz niepodległości Rzeczypospolitej.